

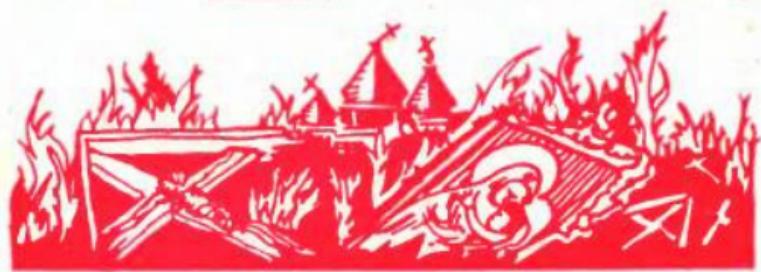

о. Василь Ваврик, ЧСВВ

КОМУНІЗМ

а РЕЛІГІЯ

Слово Доброго Пластиря

Ч. 24-1/50

Нью Йорк, 22 січня 1950 р.

Книжечка "Комунізм а релігія" о. Василя
Ваврика, ЧСВВ може бути друкована.

о. М. М. МАРКІВ, ЧСВВ
Протоігумен

+

Ч. 187/50.М,

Філадельфія, 31. січня 1950.

Уділяється апробату на печатання рукопису Прп. о. В. Ваврика ЧСВВ п.з.: "Комунізм а релігія."

† КОНСТАНТИН, в. р.
Єпископ

Обкладинка роботи Ярослави Сурмач.

КОМУНІЗМ А РЕЛІГІЯ

+

**Написав
о. Василь Ваврик ЧСВВ**

+

**“СЛОВО ДОБРОГО ПАСТИРЯ”
Видавництво О.О. Василіян
Ню Йорк**

Рік 1.

Ч. 3.

Березень 1950

“Серце християнської України”
Церква Успення Божої Матери Пе-
черської Лаври в Києві, мінована
большевиками.

Світлив автор.

ЗАГРОЗА ДЛЯ СВІТУ *

Для нікого тепер не є тайною, бо всі ми те бачимо на власні очі: комунізм стається щораз страшнішою потугою в цілому світі. Своїми військами він захопив у свою владу четвертину світу. А ще більше захопив він своїми кличами й ідеями у свою владу людські уми і серця. До багатьох країн приходить він, нині, по упадку нацизму, як новий спаситель, освободитель, визволитель поневолених, приходить, як вижиданий гість, якого мило зустрічають. До країв, куди ще не засягнула окупація большевизму, а в котрих хоч дехто є незадоволений, де є біда та клопоти, де несправедливо поладнано робітниче питання, там кидають комуністи свою пропаганду. І заки ще комуністичне військо окупує землі того народу, то міліони умів будуть уже окуповані, здобуті для комуністичного переконання.

Над голодними й холодними бідними народами сходить червона зоря, що заповідає їй обіцяє їм щастя й визволення з біди й нужди. Земна куля оповита кайданами несправедливого поділу майна та горем мі-

* Зміст цієї книжечки—це слово сказане на першій повоєнній Конвенції Ліги Укр. Катол. Молоді Америки в Нью Йорку, дня 27.XI.1948 р., яке вислухали сотки делегатів з великим зацікавленням.

ліонів. Комунізм бере в руки молот, дає його в долоні роз'ярених робітників і каже їм той страшний ланцюг кайданів насильно розбивати. Комунізм старається зібрати довкола себе всіх незадоволених і покривдженіх, і вчить їх мести на всіх, кому ліпше жилось, як їм. Вчить їх вірити в свою силу та надіятись тільки на себе.

“На ноги всі голодні,
На ноги всі мізерні...
Не треба нам бога, спасителя, ні царя!
Ми самі спасемося...”

ОМАННІ КЛИЧІ

За тими обітницями, за тою мрією йдуть маси людей. Перед ними червоні прапори. Люди не глядять, що ті прапори більше червоні від крові пролитої й точеної з них самих та їх братів, як від крові комуністичних героїв. Вони захоплені казкою, байкою про земний рай, про рівність усіх людей, про знищення всіх клясових ріжниць, про побіду одинокого непереможного клясу робітників і пролетарів, що їм усе обіцяють комуністи. Такий привид щастя й рівності всіх приковує до себе, причаровує.

Один американський священик сказав, що його самого причаровують ті великі обітниці, що ними провадить свою пропаганду комунізм серед американських робітників.

ОДУРЕНІ БРАТИ

Багато наших братів українців у Америці й Канаді дались притягнути й опанувати

комуністичній пропаганді. Вони не вміли бути осторожні перед платними агентами червоної Москви, яких нині всюди повно. З ними ми часто стрічаємось. Вони працюють разом з нами, учатися в тих самих школах, забавляються в тих самих галях, живуть нераз у однім домі з нами. Ще гірше, коли вони є навіть у нашій родині. Отже, нам треба знати всю правду про комунізм. Тоді будемо знати, що нам не тільки не добре є слухати тої пропаганди, але що ми повинні поборювати її.

Тепер відповідаємо на оце перше питання, що нас повинно дуже цікавити, а саме: яке є властиве відношення комунізму до віри, до релігії? Тепер так багато говориться про поліпшення відносин для релігії в Советах. Чи це правда? Скільки там тієї правди? Скільки певности про тривалість тих поліпшених відносин? І далі: чи є можлива згода, а навіть співпраця комунізму з релігією? Чи можливо сподіватись, що комунізм стане віруючий, стане християнський? Чи можна чекати тої хвилини, що колись ми “охрестимо” комунізм?

Відповідь на те знайде собі кожен сам, хто буде уважно читати нашу книжечку.

Недавно приїхав я з Європи. Ще свіжо мені записані в памяті події, місця, особи; ще не забув, що читав там; ще памятаю совєтські закони, які є жахом для населення України. Буду говорити про те, що сам пережив,чув, бачив, вичитав із самих комуністичних книжок. А хто перечитає те, той зрозуміє, так, як я це розумію: кому-

нізм це непримиримий ворог всякої релігії, всякої віри, й ніколи правдивий комуніст не буде приятелем віруючої людини!

ОСУДЖЕННЯ КОМУНІЗМУ

19 березня 1937 р. папа Пій XI. видав до цілого світу загальний лист “енцикліку,” в якій осудив безбожний комунізм. Він каже: “Цілі народи є в небезпеці повернути до варварства гіршого ніж те, що в нім находилась більша частина світу при появі Спасителя. Це направду страшна небезпека, бо большевицький безбожний комунізм зміряє перевернути горі коренем соціальний лад та зрушити самі основи християнської культури.” Ті основи що їх комуністи в першу чергу розбивають і підкопують, це основи віри, основи релігії!

Папа говорить далі, як комунізм старається підступно в людей доброї волі знайти сповид доброї та невинної справи. Тому остерігає перед ошуканством, каже не вірити в ніяке зближення комунізму до релігії: “Комунізм є сам у собі внутренно злобний і на ніякім полі ніхто, хто тільки хоче заховати християнську цивілізацію, не може з ним співпрацювати. А якщо деякі ошукані комуністами будуть працювати для побіди комунізму в їх ріднім краю, то вони перші впадуть жертвою своєї помилки. Чим більшою старовинністю та величчю своєї християнської культури відзначається якась країна, де потрапить утиснутись комунізм, тим більше невблагана й розто-

рощаюча покажеться там ненависть тих безбожників!"

Ще гостріше осуджено комунізм, комуністичну партію та всіх, що до тої партії належать, декретом найвищої Конгрегації святого Уряду в Римі, півердженим Папою Пієм XII, дня 30. червня 1949. В тім декреті говориться:

1) Не вільно належати до комуністичної партії, ані її підpirати, бо комунізм є матеріалістичний і антихристиянський. Провідники комунізму словом і ділом виступають ворожо проти Бога, проти святої віри й проти Христової Церкви, дарма, що інколи говорять, що вони не виступають проти віри.

2) Не вільно видавати, поширювати, читати друків, які пропагують комуністичну науку й акцію, й не вільно до них дописувати...

3) Не можна уділяти св. Тайн тим усім, кого згадано в точці 1 і 2...

4) Апостатами (відступниками від віри) стають і тим самим підпадають під клятву задержану особливішим способом для Св. Апост. Столиці всі ті, хто проповідує матеріалістичну й антихристиянську комуністичну науку, а передусім ті, хто її пропагує або боронить."

Ясно і непримирно висловилась католицька Церква проти комунізму. Чому? Бо комунізм є непримиримий ворог всякої релігії.

Щоб не виглядало це на голослівне твердження, то на доказ цього погляньмо на всі

проводні уми комунізму: всі його головні творці й мужі — це вороги, завзяті, невблагані, абсолютні вороги всякої релігії, всякої надприродної віри. Такі є: Маркс, Ленін, Сталін.

КАРЛО МАРКС—УЧЕНИК САТАНИ

Карло Маркс народився 15 травня 1818 в німецькому місті Трієр. Його батько був жид, адвокат. Потому він перейшов на протестантизм. Свого сина виховував у протестантській вірі. Карло ходив до школи у Трієрі, потім на університет у Бонн і в Берліні. В часі університетських студій захопився фільозофією Гегеля і втратив свою віру. Згодом пішов за Фаєрбахом, що належав до лівої сторони приклонників Гегеля. Фаєрбах це чи не найбільше атеїстичний безбожний фільозоф 19. століття. Він, Фаєрбах, убив ідеалізм у німецькій фільозофії, впровадив матеріалізм і натуралізм. Старається всіма силами викорінити з людського ума ідею Бога. Всі свої сили натужив на те, щоб поставити атеїзм, як нову релігію для людей.

І це все перейшло на Маркса, а через нього до большевиків. Масарик сказав, що хто зрозумів Фаєрбаха, той більше знає марксизм, ніж з першого тому твору Маркса про капітал. А Булгаков каже, що більше піznати марксизм з творів Фаєрбаха, ніж з трьох томів найважнішої праці Маркса про капітал.

В 1848 році Маркс кидає перший раз

вислів, що релігія, це “опій народу.” Щоб освободити народ і робітництво, то треба наперед вирвати їм зі серця релігію. Їм треба дати не свободу совісти в справах релігії, але треба дати їм свободу від усякої релігії. Люди вважають Бога вищим від себе, його бояться. Треба їх від цього страхуувільнити. Не треба їм чекати на нагороду другого життя. Головна перешкода до спільногоЛ щастя, то приватне самолюбство. Тому треба його і приватну власність повалити. Поставити комуну, все спільне для загального добра. Викликати невблагану боротьбу клясів. Тоді, релігія розпадеться сама собою. — Маркс цілим серцем ненавидить священиків і не говорить про них інакше, як лише “ті пси” (лист до Енгельса, 25.9.1869).

ВЛАДІМІР ІЛЫЧ ЛЕНІН

Ту ненависть до релігії перебрав від Маркса його вірний ученик Ленін, ще й збільшив її.

Ленін народився у Симбірську, Московщині, 22 квітня 1870 р. Батько його Ілля Улянов був інспектором народних шкіл. Його мати була донькою лікаря. Його брат Олександер погиб за участь у забійстві царя Олександра II. (1881). На університет ходив він у місті Казань. Останні іспити склав у Петербурзі 1891 р. А 1895 р, іде до західної Європи, завсіди працюючи для підготовлення революції в московській імперії. Потім, вертається до Россії, його ареш-

тують, висилають на три роки в Сибір, над ріку Єнісей. Там він пише і читає ріжних тогочасних фільозофів. 1900 р. його звільнюють і він їде в західну Европу. В Лондоні починає видавати газету "Іскра." 1903 р. на зїзді соціал-демократичної робітничої партії він перемагає зо своїми приклонниками, потому провадить революційним рухом, видає ріжні газети, переїздить ріжні краї, остаточно 1917 р. в місяці квітні німці пускають його до Россії, де він приготовляє революцію, в місяці жовтні 1917 р. стає головою Ради Комісарів і Директором Комуністичної Партії. 21 січня 1924 р. вмирає на кровотечу в мізку.

НЕНАВИСНИК БОГА І ЛЮДСТВА

Для Леніна релігія, це також опій народів. Вона одурманює бідного обітницями раю, щоб не гнівався на багатого, а багатому дає квиток до неба за саме дрібне милосердя. Ленін пише до Горкого: "Якенебудь поняття про всякого Бога, навіть забавка в Бога, це все невисказана огіда, це зараза." З тих слів дихає сатанічна ненависть до всякого духовного зближення людини до Бога. Ленін ненавидів священиків і тих, яких звав "попами без ряси," тобто, людей світських, що вірять і віри сміло боронять. Боявся всякої роботи для поліпшення долі бідного робітника зо сторони якогобудь релігійного угруповання, щоб так не доходило до найменшого зближення між робітником і якоюбудь релігією.

СТАЛІН—ПЕРЕЄМНИК МАРКСА-ЛЕНІНА

Сталін, правдиво Джугашвілі, народився 1879 р. в Грузії. За схильність до революційних переконань його вигнали з духовної семинарії, де він приготовлявся на православного священика. Не визначався знанням фільозофічним, як два попередні прорідники комунізму, але більше практичним. Завсіди готовий на небезпеку, виконував найтяжчі задачі вложені на нього проводом. 1917 р. він є одним з провідників революції. Стає народнім комісарем для справ національностей, пізніше нар. комісарем робіт. сел. інспекції, а від 1922 р. головним секретарем комун. партії. По смерті Леніна хитростю та жорстокістю стає єдиним диктатором Союзу ССР.

Його вороже наставлення проти всякої релігії ним самим ясно виложене було перед делегатами американських робітників (1927 р.): “Ми є проти релігії і такими завжди будемо, бо всяка релігія противиться науці. Партія не може бути нейтральна для релігії й тому вона провадить свою пропаганду проти якогонебудь роду релігійних пересудів.”

ІДЕОЛЬОГІЯ КОМУНІЗМУ ВОРОЖА РЕЛІГІЇ

Комунізмувесь, яким він є, перечить Бога, душу. Каже, що нема Сотворителя, нема справедливого Судді, нема Бога Законо-

дателя, нема духа в світі, нема духових сил у людині, а є тільки матерія: каміння, рослини й звірі, більше або менше вишколені... Наш цілий поступ культури, то тільки розвій твої матерії. Поступ іде через боротьбу клясів. Слабші в тій боротьбі загинуть, витримає до кінця найсильніший. Тобто побідником вийде кляс пролетарів. Тоді настане рівність для всіх, тоді на землі стане рай.

Кожна релігія признає Бога, що є понад людьми, признає його Паном і Суддею, якому належить послух і пошана. Тому комунізм поборює всякі релігії. Виповідає їм усім боротьбу, щоб могти самого себе ратувати, боронити, щоб встоятись.

Ось тому ми читаємо в однім шкільнім підручнику приписанім дляsovєтських шкіл (“Діалектичний матеріалізм” ст. 134/135, вид. 1934 р.): “Матеріалістичне поняття історії винесло на найвищий щабель боротьбу проти релігії. Згода з релігією, якоїбудь форми або міри, забавка з попівством, їх толерування це речі абсолютно чужі марксизму. Чи це буде жидівство чи християнство, церква “жива” чи мертвa,” секти, релігія Толстого, релігія любови Фаєрбаха, чи релігійний атеїзм Луначарського з 1908 р., проти всіх тих проявів згоди чи зближення (до релігії) діалектичний матеріалізм (читай: комунізм) веде невмоляму, розторочуючу боротьбу. Всі ідоли, це брехня, хай він собі буде найменший, найнезначніший, чи знову найідеальніший, най-

більш природний, найбільше оправданий. Кожний ідол має ту саму ціну.”

Той самий шкільний підручник говорить далі, що боротьба проти релігії, це тим самим боротьба за висвобождення робітничих мас. “Для нас, каже, релігія, то не лише дурнота й помилка, але вона є засіб придушувати нищий кляс. Вона є знаряддям наших ворогів. У воюючім марксистівськім атеїзмі це є одне й те саме: зрозуміти релігію та її глибоко й діяльно ненавидіти.” Чи думаете, що люди, які виростуть на наукі з таких книжок, зможуть колись схилитись до правдивої, широї згоди з релігією?

Ворожнеча комунізму проти релігії то не припадок. Це належить до самого комуністичного чистого переконання. Не вірте, що комунізм зненавидів церкви та священиків, бо вони були маєтні, багаті... ні, бо ж вони убивали й найбідніших священиків, палили наймізерніші церковці. Комунізм тільки тоді може перестати ненавидіти релігію, коли сам у собі переміниться, коли сам себе заперечить, виречеться.

Ось Ленін, не хто інший, який може хотів би його слова перекрутити, говорить, а слова його повторяє останній голова воюючих безбожників у Москві, Ярославський (в книжці: “Думки Леніна про релігію,” Москва, 1924, ст. 25): “Марксизм є матеріялістичний. І з тої причини він є такий невмолимо ворожий до релігії, як матеріялізм енциклопедистів 18-го віку або як матеріялізм Фаербаха... Але діялектичний мате-

ріялізм Маркса й Енгельса заходить далі, як енциклопедисти або Фаєрбах у приміненні матеріялістичної фільозофії на полі історії та соціальних наук. Ми маємо поборювати релігію. Це є азбука всякого матеріалізму, отже й марксизму. Але марксизм не є матеріалізм, що затримується при самій тільки азбуці. Марксизм іде дальше, шукає найкращих способів, кидає ввесь свій фанатизм у ту боротьбу.”

Ще 1915 року, в місяці грудні писав Ленін таке: “Релігію треба проголосити приватною справою людей... але, щоб оминути непорозуміння, треба точно означити значіння тих слів: Ми вимагаємо, щоб релігія була справою приватною перед державою. Але ми ніяк не можемо вважати релігію за приватну справу перед нашою партією!.. Наша партія, то товариство свідомих боєвиків, пробоєвиків за визволення працюючих мас. Це наше товариство не може й не сміє остати рівнодушним на незнання, несвідомість, темний фанатизм під ріжними формами релігії!”

КОМУНІЗМ—НОВА РЕЛІГІЯ

Яких 15 років тому говорили деякі (Де Ман, Бердяєв), що початки комунізму, це початки релігійні, що комунізм, це сама в собі нова релігія. Не хочемо тут викладати цілу фільозофічну систему тих учених. Не всі їх думки є оправдані. Одне треба признасти, комунізм справді нищить всі релігії, але собою хоче заступити людям те, що

знищив у їх душах, хоче собою заповнити ту порожнечу, яку лишив у душах людських, знищивши в них надприродну віру й релігію.

Т. Масарик казав, що комунізм, це пята велика релігія, що вийшла з жидів. (Россія і Європа, II., ст. 330.)

Воно настільки правдиве, що комунізм проповідає свою матеріалістичну науку так, щоб нею людині заступити всі їй вроджені бажання та тугу за релігією. Хочуть на місце давної віри насадити невіру, атеїзм, однак у ролі “нової віри,” нового переконання. Подають свою “віру” найбільше невірну, найбільше ворожу правді. Нею хочуть охопити все життя людини.

Культ, почитання Бога — має заступити почитання, пієтизм, любов і відданість для “Вождя партії,” “Батька й Учителя народів,” “великого Сонця,” “мудрого, дорогого й рідного” Сталіна... Замість правд, несумнівних догм нашої віри, комунізм своїм членам подає догми—вирішення партії, властиво її Вождя, і над ними ніколи нема й не може бути сумніву чи дискусії. Нашу віру має заступити сліпе, невільниче слідкування та повторювання того всього, що наказане з проводу партії. Замість нашого святого Письма, вони тримають твори Леніна-Сталіна. Замість нашого катихизму, вони мають історію комуністичної партії. Замість образів Святих, знайдете всюди образи й статуї Сталіна та провідників комун. партії. Замість християнських свят, є свята революції. Замість наших святих

мучеників і герой св. віри, вони ставляють своїх героїв, що підступом чи злобою помагали комуністичному поступові в світі.

Своїм молодим приклонникам партія втискає в голову охоту до жертви, до смерти за головні задачі партії та за її вождів. Стараються виховати молодих борців, піонірів, фанатиків комунізму й атеїзму. "Катехізм революціонера" вимагає від своїх учеників аскитичного віддання, посвяти себе для загального добра, для світової революції. Що до неї веде, воно добре. Що їй перешкоджує, воно зло. Партия є єдино спасальна, поза нею нема правди, ні життя в світі. Всяке відступлення від лінії партії, то непростимий гріх, єресь і її, партії, кара: смерть, знищення!

Н. Бердяєв каже, що комунізм скоріше погодиться з капіталізмом, як з якоюбудь релігією. Скоріше дозволить на свободу в торгівлі й продукції, як на свободу думки й совісти.

ЗАКОНИ ВОРОЖІ ДЛЯ РЕЛІГІЇ

Ще 1918 року 24. серпня входить перша заборона вчити дітей релігії. 1921 року творяться перші протирелігійні товариства, групи воюючих безбожників. В 1922 р. забирають все срібло й золото з церков під позором допомоги голодуючим. На упрінних видавано засуди смерти. 1925 р. забороняється провадити дітей до церкви, або вчити їх молитви під карою, що дітей заберуть від родини до державних захистів.

1927 р. Сталін жалується, що ослабла антирелігійна пропаганда. Через незаплачені податки-налоги, починають замикати церкви. Податки підносяться до заворотних чисел, щоб не було сили їх сплатити. Тоді кажуть, що люди самі відрікаються церкви, бо як хотіли б її, то сплатили б її податок. 1929 р. впроваджують 6 денний тиждень, щоб людям перешкодити святкувати неділю. Хто не пристане до нового тижня, відобрati йому картку на поживу. Гроші з дня роботи на Різдво дати на протирелігійну боротьбу. Дозволяється 8 літнім дітям вступати в безбожні товариства. Закон з дня 8 квітня 1929 заборонює релігійну пропаганду, хоч конституція з року 1927 дозволяла на неї разом з пропагандою антирелігійною. Тепер релігійну пропаганду заборонено, бо вона антисовєтська. Того ж року перед Різдвом посилено протирелігійну агітацію, спалено понад 2 тисячі церков. В тім же часі завзято нищено церковні ризи, ікони, (Ізвестія подають, що в січні 1930 р. спалено в Краматорську 20 тисяч ікон), книги, де ще були дзвони, забрано.

Року 1936 проголошено в Советах нову сталінівську конституцію. Були такі, навіть у Америці, що її хвалили, бо казали, що вона більше демократична, як американська конституція. Нині ця конституція обов'язує цілий Советський Союз і кожного комуніста, що живе поза границями того Союзу. Про справу релігії в арт. 124 таке говориться:

“Щоб запевнити громадянам свободу совісти, церква в советах є відділена від держави, і школа від церкви. Всім громадянам признається свобода релігійного культу й свобода антирелігійної пропаганди.” Іншими словами: маєте право самі собі вірити, молитись, але щоб ніхто того не знав і не бачив, бо це буде релігійна пропаганда, а тут на неї не дозволяється. Не без розмислу пропущено тут свободу релігійної пропаганди, яка стояла в конституції з 1927 року на рівні з антирелігійною. Релігія не має права себе боронити, себе поширяти; зате дістали право на неї нападати та її поборювати всі вороги.

Карний кодекс советської держави під числом 122. постановляє: “Навчання релігії дітей або малолітніх у публичних і приватних наукових інститутах і школах, або нарушення приказів даних у тій справі потягає за собою кару примусових робіт до одного року.” Число 126. каже: “Справування релігійних обрядів у державних чи суспільних заведеннях чи фабриках, або приміщення в них якогонебудь релігійного образа, потягає за собою кару примусових робіт до трьох місяців.” — Чи додавати ще, що ті місяці можна завжди по вподобі продовжити, як і справді в практиці їх продовжується до безконечності?

“СОНІЧКО”—ПРОМОВЛЯЄ

І щоб не було ніякого сумніву, що нова сталінова конституція не через недогляд

пропустила і не згадала про свободу релігійної пропаганди, ось вам слово самого “непомильного та геніяльного вождя” комунізму, “ясного сонічка” всього советського Союзу. Сталін в своїм творі “Вопроси ленинизма,” 1938, ст. 192, пише: “Ми розвиваємо й будемо розвивати пропаганду проти пересудів релігії. Державні закони дозволяють кожному громадянинові мати право визнавати релігію, яку він схоче. Це питання його совісти. Для того якраз ми відділили церкву від держави. Але роблячи той розділ церкви від держави й проголошуучи свободу культу, ми рівночасно запевнили кожному громадянинові право поборювати переконуванням, пропагандою й агітацією цю чи ту, яку небудь релігію. Партія не може бути нейтральною щодо релігії й тому вона розвиває антирелійну пропаганду проти всякого релігійного пересуду, бо партія спирається на науці...”

Він далі тим самим тоном продовжає: “Партія не може бути нейтральною проти релігійних пересудів і буде далі розвивати пропаганду проти тих пересудів, бо це є один зо способів викорінити впливи реакційного клиру, який підтримує пануючі кляси і проголошує послух тим клясам. Партія не може бути нейтральною для тих, що представляють собою релігійні пересуди, їх є для реакційного клиру, який затроює совість працюючих мас. Чи ми здушили реакційний клір? — питается він сам себе, і зараз відповідає: Так, ми його зду-

шили! Біда тільки в тім, що він ще не зліквідований дощенту! Наша протирелігійна проганда є засобом, що має допровадити до кінця ліквідацію реакційного клиру. Трапляється інколи, що деякі члени партії перепинюють повний хід антирелігійної пропаганди. Якщо ми таких членів викинемо, то зробимо добре, бо таким 'комуністам' нема місця в нашій партії!!!"

От вам ясні й несумнівні слова голови комуністів у цілому світі та вsovєтськім Союзі.

ПАРТІЯ—ЦЕ ДЕРЖАВА

Щоб вам не було сумніву, що сьогодні в советах комуністична партія це те саме, що й держава, то прочитайте собі 126. артикул сталінської конституції, який каже: "Комуністична большевицька партія Совєтів це передня сторожа працюючих мас. Вона становить їх провід!" Сам Сталін у своїй промові про проект конституції Совєтів сказав (дня 25/XI.1936): "Мушу призвати, що проект нової конституції... заховує незмінену провідну роль комуністичної партії СССР... Партія, це провідна частина!" — Далі говорить, що в Советах нема іншої партії, нема навіть місця й можливості для інших партій: "В Советах є єдине місце для одної партії, для партії комуністичної!" Іншими словами, партія й уряд і вслід за тим совєтська держава це одне й те саме!!!

Скажіть же ж тепер, чи нема права ска-

зати, що комунізм цілим собою є ворожий для всякої релігії? Кому не стане стільки простого розуму, щоб це побачити з того, що досі сказане? А сказане воно не з відумки, а зо слів і писань самих комуністичних провідників. Значить, правда воно, що комунізм це по своїй природі ворог всякої релігії, ворог невмолямий і абсолютний!

При помочі Божої ласки може комусь удавтись інколи навернути, охрестити якогось комуніста, але ми ніколи не зможемо навернути нинішнього комунізму, зробити християнським, так скажім “охрестити” його, або зробити його приятелем християнства — скажім ще, зробити його нейтральним, неворожим для якоїнебудь релігії! Не даймось дурити всяким комуністичним брехням, їхнім запевненням, що совєтська держава та її уряд є нейтральні, або може “прихильні” для релігії! Ми знаємо, хто провадить Советами, знаємо в чиїх руках спочиває уряд і вся внутрішня й зовнішня політика Советів. Це все знаходиться у руках комуністичної партії. А партія мусить бути противна всякій релігії.

• ПОЛІТИКА КОМУНІСТІВ ЗАВСІДИ ВОРОЖА РЕЛІГІЇ

Коли б тільки в книжці, коли б тільки на словах комунізм противився релігії, то ще не було б найгірше! Але ж бо погляньте, що комунізм у своїй крові, у своїй істоті живе ненавистю й ворожістю та нищенням

всякої релігії. Де тільки він приходив до влади, там лилася потоками й ріками невинна кров віруючих! Чи не обраховано нині його кровавого жнива жертв у Мексику? Чи не знаємо про його шал і потоп крові та пожарів у Еспанії (збитих 13 єпископів, 14 тисячів священиків і монахів, 22 тисячі церков і каплиць знищених або спалених)? Чи не знаємо, що заплатила Московія та наша Україна 1918. року за щастя комуністичної революції?

Року 1914 було в московській імперії 58 дієцезій, отже бодай стільки єпископів; 49,064 церков, 23,043 каплиць, 4,970 монастирів мужеських і 4,500 жіночих, 31,782 парохіяльних бібліотек і коло 40,000 парохіальних шкіл, 1,068 гостинниць, 130 шпиталів, 39 духовних семинарій, 4 високі духовні академії. Священиків було 46,361, діяконів 14,566, семинаристів 20,964, монахів 10,599 і 8,608 новиків та 16,623 монахинь і 5,385 новичок. Все те знищено, все те зруйновано, людей повбивано або поволі замучено на Соловках і Сибірі. Каже один автор, що в Советах за один рік більше людей замучено, як за 25 років найлютішого переслідування християн за римських імператорів Неронів. Це все сталося в 20. століттю! Це ж не середнєвічня “темна” доба! Це часи поступу й свободи людини! Це часи, коли ми чванимось своєю демократією та свободолюбієм!!! 1918 рік у Московії й Україні, 1926 рік у Мексику, 1936 рік в Еспанії... криваві, злочинні роки мордування й розбою, насилування та азі-

ятського звірства над безборонними... А тепер додайте 1946 рік в Мадярщині, Польщі, Чехословаччині, Югославії... Маєте що десять років нову потопу дикунства, звірства, крові та пожару... Комунізм не може бути інакший, тільки такий, яким вийшов від своїх творців. Який був за Маркса, який був за Леніна, який був 1917 року, так і десять-двадцять-тридцять років пізніше, завсіди і всюди, один і той, і такий самий: ворог релігії, ненависник і переслідуватель всякої релігії та кожної віруючої людини!

“СВОБОДА РЕЛІГІЇ В СССР”

А що ж сказати про ту “свободу” й толерантію, яку нібито дано церквам і релігії в Советах 1943? Стільки про те поліпшення відносин для релігії в Советах говорилося і говориться ще нині! Чи можна в те вірити? Чи можна те брати за правду?

Є в Америці одна книжка написана 1949 р. Називається: “Боже підземелля — God's underground.” Там один священик оповідає свої переживання в останній війні та свої відвідини в Україні й Московії 1945 р. У тій книжці автор наводить одну розмову з большевицьким генералом (ст. 58), якого вони відвідували в однім з польських монастирів. Генерал казав: “Що ж до релігії, то не дивуйтесь, мої приятелі, що бачите ще тут монахів. Ми знаємо, що робимо. Ми не забули, що страшна, непримирима ворожнеча є між релігією і нашою державою. Діялектичний матеріалізм ніколи не може

дійти до згоди з християнством. Ніколи не було визначного комуніста, що не був би також атеїстом, і такого ніколи не буде. Ми того не забули! Але в цім моменті ми маємо неабияку трудність. Ми тепер забираємо багато католицьких країв, таких як Польща. Їх невчений народ ще стало привязаний до релігії. Як ми її нападемо отверто, то вони ніколи не будуть слухати нашої пропаганди. Це абсурд, але воно правдиве.

“Наша наймудріша вихідна дорога, постановлена найвищими особами в Москві, це розбройти першу опозицію цих народів позірною зміною нашого обличчя. Мусимо так зробити, щоб усі повірили, що наша політика змінилась, що свобода релігії це політика СССР.” Той самий генерал далі хвалився, що він сам ходив до церкви, щоб люди його бачили, наказав солдатам не турбувати монахів, казав, що ще більше щось можна буде побачити, напр., як со- ветські амбасадори за границею будуть брати участь у богослужбах. “Ми можемо собі позволити на такі пусті жести для добра нашої партії... світова преса буде здивована!”

Той самий генерал говорив далі (ст. 60), що як вони, большевики, вже опанують ті всі краї, тоді покажуть своє правдиве обличчя. Зметуть усі християнські школи. Покидають на землю всі хрести. Знищать усю католицьку пресу та християнські організації молоді. Скажуть людям, що вся забавка з православною церквою в Москві, то все було тільки ошуканство! “Не бій-

тесь, додав, прийде той час, коли вся схід-
ня Європа буде атеїстична. Але тепер, вто-
ропно, треба грати вичікуючу роль.”

СЛОВА УКРИТОГО СВЯЩЕНИКА

В Москві о. Юрій, автор споминів про “Боже підземелля” зустрів одного з подорожуючих укритих священиків. о. Юрій питав його, чому він не вийде в рясі на вулицю, як це інші священики тепер зробили. Він сказав (ст. 187): “Я міг би це зробити. На короткий час я міг би бути безпечний і щасливий!... Але, чи ви знаєте, що станеться потому? Я знаю! І я вам скажу:

“За рік, за два, за п'ять — лінія партії зміниться. Комуністи не можуть дозволити Богові увійти до сердець народу, бо Бог випер би звідтам Маркса й Леніна. Влада це собі пригадає колись. Кожна отворена церква, це оскарження проти них! Кожна церква! І навіть, якби наш патріарх так взято співпрацював з ними, як якийсь комсомолець, то він не може викинути загадки Бога з церковного богослуження. Він не може закрити християнського переконання про світ. Протилежність між комунізмом і релігією не може бути закрита на довгий час. Ця нова, відновлена церква Алексія буде так замкнена, як колись ‘живі церкви’ в двадцятих роках!” о. Юрій поставив ще своє трудне питання: як можна судити комуністів про їх злобу, коли вони навіть дозволили патріархові Алексієві

отворити духовну семінарію? Священик сумно, тихенько засміявся.

“Чи ви знаєте, як вибирають студентів до тої семінарії? Вони мусять наперед перейти державний університет. Вони можуть бути вислані на священиків, якщо заряд університету поручить їх до семінарії. Цікаво б знати, як багато уваги звертає комуністичний комітет на священиче покликання, коли розсуджує ті справи. А скільки там важать ‘політичну благонадійність.’ О, мій приятелю, не дайся здурити! Не осьтакими уступками треба мірити ширість Советської влади. Я скажу вам, по чому її судити.

“Як комуністичний уряд випустить на свободу всіх живучих ще єпископів, священиків, рабінів і міністрів, які є в вязницях тільки через свою релігію, тоді я скажу: вони справді задумали якусь зміну. Як комуністами опанована влада в Югославії та Мадярщині (додаймо: в Польщі, Чехословаччині, та Румунії й Болгарії) перестане переслідувати священство в своїх краях, тоді я скажу: вони справду зачали дещо змінятись. — Коли сталінівці позволять місіонарям з чужих країв приходити та проповідувати слово Боже, тоді я повірю, що їх серця змякли. Коли ті при владі зачнуть поступати по приписам морального права, отворять усі концентраційні табори, де вони запроторили 20 міліонів невільників, тоді я скажу: вони вже на добрій дорозі. Однаке, я ніколи не повірю, що остаточно закінчено переслідувати релігію, поки

зо шкіл не заберуть марксистівські підручники й поки не перестане ширитись пропаганда матеріалізму..."

Що можна більше сказати до того? Тєперішня толерантія для православної церкви в Советах це чиста політична гра. Вона обрахована на засліплення очей легковірним людям. На жаль, таких легковірних знайшлося чомусь дуже багато. Такі могли бути і між самими членами комуністичної партії. Тому для них партія подала осторогу.

ОСТОРОГА ПРОТИ СПРИЯННЯ РЕЛІГІЇ

Урядова газета для комуністичної молоді, "Комсомольская Правда" з дня 16. вересня 1944. помістила статтю Суслова, секретара партії ставропольського райкому. Він каже: "Донесено про деяких учителів, що вони виказують велике сприяння для релігії. Так само зросло число учителів, що активно виконують релігійні практики. Постава нашої партії супроти релігії є добре знана. Вона й далі є незмінена. Наша партія поборює релігійні пересуди, бо вона боронить знання."

Це була подана пригадка всім, хто був за скоровірний, хто дитинно приймав з радістю вдавану зміну релігійної політики в Советах, щоб не брати потягнень совєтського уряду поважно. Їх треба було зробити для зовнішньої політики. І тому в комуністичних газетах повторено нераз обидва артикули совєтського карного ко-

дексу про кару за навчання релігії дітей та за прилюдне богослуження. Тому і від нових сталінівським урядом призначених православних єпископів вимагають, щоб вони пригадували своїм нібито “священикам,” що не можна вчити дітей релігії. На жаль, ті сталінівські єпископи так і приказують своїм підчиненим не вчити релігії.

ПОЛІЦАІ БЕЗБОЖНИЦТВА

Центральний виконний комітет Комсомолу в маленькій книжечці, виданій 1947 р. для своїх членів подає коротко, але дуже ясно, всі правила боротьби проти релігії.

1. “Ніколи не забувай, що священство, це найзапекліший ворог комуністичної держави.

2. “Старайся придбати своїх приятелів для комунізму і памятай, що Сталін, який дав нову конституцію для росс. народу, є головою всіх безбожних не тільки вsovєтському Союзі, але й по цілому світі.

3. “Вимагай від своїх приятелів уникати священиків...

5. “Дбай про те, щоб атеїстичні видання були широко розкинені між людьми.

6. “Добрий комуніст мусить бути також воюючим атеїстом...

7. “Де тільки можеш, поборюй релігійні елементи та перешкоджай всякому впливові, що його вони можуть мати на твоїх товаришів.

8. “Правдивий безбожник мусить бути і добрим поліцаєм...

9. “Підтримуй безбожний рух грішми, яких треба особливо на нашу пропаганду за границею, бо покищо її можна провадити там лише в підпіллі.

10. “Як ти не будеш переконаним безбожником, не можеш бути й добрим комуністом, ні вірним громадянином советів. Атеїзм нерозривно звязаний з комунізмом. Обидві ці ідеї є основою сили Советів.”

Чи треба більше доказів?

ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ОГНІ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ

Однаке, з окремою зайлістю, з правдивою пекольною ненавистю накинулись тепер комуністи після нової окупації Західної України на нашу українську католицьку Церкву.

Якраз, коли православна Церква в Москві знайшла, дивним дивом, вsovєтського уряду свого роду “признання та свободу,” тоді наша українська, або також названа греко-католицька Церква в Західній Україні впала жертвою страшного переслідування. Всі наші католицькі єпископи є вивезені, або забиті. Тисячі наших священиків увязнено, монахів і монахинь катовано, виважено, докінчувано... Людей наших силою стали притягати до нового православія-сталінового, що підчинилось і в церковних справахsovєтському урядові. За спротив такому насильству сотки тисяч нашого вірного народу вивезено в Сибір.

Про те велике, скажім всенародне переслідування заговорив до цілого світу Папа Пій XII, у своїм посланні — “енцикліці” з дня 23. грудня 1945 р. Папа говорить: ‘З великим смутком Ми довідалися, що на теренах, недавно прилучених до Россії, найдорожчі наші браття й сини українського народу терплять тяжкі переслідування за свою вірність до Апостольського Престола... всіх єпископів і багатьох з їх священиків увязнено та рівночасно заборонено комунебудь прийматись заряду української Церкви... Ці переслідування оправдуються, розуміється сповидно, політичними причинами... Але самі факти й їх висліди легко доказують та виясняють, яка була і є причина цих переслідувань... А ці утиски тим більше нас прибивають, що майже всі народи світу на урочистих зібраннях своїх висланників... заявили, що ніколи не має бути підприйняте переслідування релігії... От тому в цім дуже важкім нещасті, коли людські сили видаються за слабі, нічого більше нам не лишається, як умильно благати премилосерного Бога, щоб Сам схотів ласково успокоїти цю люту бурю, та щоб якнайскоріше українська Церква увільнилася з цього погубного положення... А особливішим способом в цих смутних і критичних подіях батьківським серцем звертаємося до тих, що саме нині так тяжко й жорстоко пригнетені. До вас перш усього, Достойні Брати єпископи українського народу!... Хоч Ви в кайданах, відлучені від своїх синів, то самі ваші кайдани повніше

й краще голосять і проповідують Христа. До вас відтак відзиваємось, улюблені сини назнаменовані священством Христа, — витримуйте далі, піддержуйте слабих та скріпляйте тих, що хитаються... До вас, вкінці, промовляємо, всі католики української Церкви зо співчуттям для ваших терпінь і трудів. Добре знаємо, що дуже сильні засідки наставлені на вашу віру. Що більше, здається, треба боятись, щоб у найближчих часах не прийшло зазнати вам куди більших кривд, як не згодитесь зрадити найсвятішу справу віри. Тому вже тепер, найдорожчі сини, зоахочуємо вас у Господі, щоб ви ніколи не відреклися вашої віри й вашої вірності для Матери Церкви, та не дались залякати жадними погрозами, ні жадними втратами, ні навіть небезпекою заслання чи втрати самого життя..."

За Папою, ѹ Кард. М.Гвіген, з Торонто, Канада, у посланні, з 6-го травня 1949 року, до своїх вірних, каже: "Залізна кутина не дозволяє нам знати, хіба дешо з сумної історії жорстокого переслідування Церкви в Галичині, але ми знаємо, що в квітні 1945 р. россійські комуністичні можновладці арештували всіх католицьких єпископів України. Всі правдиві католицькі священики в Україні, — крім тих, які пішли в підземелля, — повбивані або заслані до концтаборів. Католицький народ примушують до атеїзму або до россійської православної церкви, яка тепер стала знаряддям у руках комуністичної диктатури. Один з найбільше страшних злочинів у історії по-

повнено в цих повоєнних роках, а світ на те зовсім байдужий.”

Про те переслідування згадує і о. Юрій в своїх споминах. В Україні знайшов хлопця Колю, що багато йому відкрив тайн. Той хлопець раз сказав (ст. 245): “Яке диявольське тепер це нове переслідування. Якби комуністи далі переслідували всі церкви, ми знали б, що наші селяни не піддається, будуть молитись покрийому. Але тепер, вони хочуть нарід звернути до священиків, які підлягають контролі й проводіві россійських властей. Це була лапка. Але мої українці, о — вони, хитрі. Скорі зрозуміли де підступ. Вони знають, що як вони тут уступили б... то стали б духовими невільниками червоних... Я гордий на свій народ! Вони, українці, не підуть на згоду. Вони скоріше потерплять переслідування й будуть далі потайки молитись, як це робили багато років, аніж мали б приймити дарунок релігійної “свободи” від тих, що задумали знищити та повалити їх віру!”

Ми можемо бути справді горді за наших братів страдальців за віру! Але не забудьмо про наш обовязок: боронити її тут, берегти її та й завсіди і всюди протиставитись, поборювати, виступати проти комунізму. Комунізм, це ж найбільший ворог нашої віри, а також ворог нашого народу! Для нього між нами не може бути місця! Наш клич є й буде той сам:

ГЕТЬ ІЗ КОМУНІЗМОМ!!!

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Дорогий Читачу!

“Слово Доброго Пастиря”—місячні книжечки О.О. Василіян в Америці викликали великий відгомін між людьми. З ріжних сторін присилають нам слова подяки та просять нас видавати їх стало. Вони підкреслюють вагу таких книжечок і стверджують, що ці книжечки причиняються багато до поглиблення релігійної свідомості.

А Ти, Дорогий Приятелю, що думаш про них?

Що думаєш про нашу першу книжечку, яку написав М. Островерха п.заг.: Святий Рік 1950?

Чи подобалась Тобі наша друга книжечка: Церква — мій скарб — о. В. Гавліча ЧСВВ?

Якщо вони Тобі подобались, то:

1. Поширяй їх між знайомими.
2. Подай нам їх адреси.
3. Пришли сам передплату.
4. Поможи нам своїми жертвами їх стало видавати.

Стань апостолом і добродієм “Слова Доброго Пастиря”!

Річна передплата \$1.50

Одна книжечка ц. 15

При більшому замовленні—значна знижка.
Передплату та замовлення шліть на адресу:

Rev. Volodymyr Gavlich, OSBM.

Basilian Fathers

Box 231

Glen Cove, L. I., N. Y.

Ціна 15¢

“Слово Доброго Пастыря”

Видавництво О.О. Василіян
Нью Йорк
22 E. 7th St., New York.

[PRINTED]
[IN U.S.A.]